Телеграфне агентство Перця

ДІЛО — В ШВАХ...

Збилися з ніг листоноші — не годні перенести всіх новорічних подарунків, що надходять на адресу головного інженера Одеської фабрики шкіргалантереї т. Мончинського.

— А все це, між іншим, від школяриків! — поділився своєю радістю з кореспондентом ТАП т. Мончинський. — Нема приємнішого подарунка, ніж від дитини!

Скромний адресат не став вихвалятися, що подарунки, які він одержує, це — шкілярські портфелі, виготовлені під його ж технічним керівництвом. І не абиякі, а такі, що зразу ж розповзаються по всіх швах, тільки-но засунеш у них книжку або зошит.

НАВПЕРЕГІН З АВТОМОБІЛЕМ

ЛЬВІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Під таким девізом відбувся 30-кілометровий масовий крос по маршруту Буськ — Кудирявці, у якому взяло участь усе бігоспроможне населення сіл Кудирявці, Новосілки, Дуків, Лісок, Милятин та Кізлів (усього понад 2 тисячі чоловік). Організатори кросу — керівники Золочівського автобусного парку — з задоволенням відзначили, що деякі учасники вже навчилися розвивати велику швидкість, і побажали бігати так само прудко всім без винятку жителям названих сіл. Це сприяло б різкому скороченню кількості скарг на відсутність автобуса по вказаному маршруту.

АДРЕСАТОВІ НЕ ВРУЧЕНО

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). На одній із численних вибоїн дороги Пнів — Білозерна випав з поштової машини мішок з кореспонденцією і тут же потонув у глибокій баюрі. Як свідчить заступник голови Надвірнянського райвиконкому т. Єременко, у мішку була і його відповідь жителям села Пнів від 30 липня того року про те, що вищепойменована дорога — цілком придатна для проїзду транспорту.

ВЕСЛУВАННЯ ПО ГРЯЗІ

Жителі Сум з гордістю констатують, що їхнє місто стало колискою нового, оригінального виду спорту, який, безсумнівно, буде включено до програми наступних олімпійських Ігор. Минулої осені йшли посилені тренування жителів вулиць Кооперативної, Засумської, імені Горького, Дунайської та ін., де новий вид спорту набув справді масового характеру. Плавати по грязі за допомогою підручних засобів тут досконало навчилися і довгожителі, і малята.

— Цій майстерності, — заявили кореспондентові ТАП жителі міста, — ми завдячуємо зокрема завідуючому міськкомунгоспом Б. М. Нестеренкові. Не сумніваємося, що саме шановний Борис Михайлович погодиться бути капітаном нашої команди на олімпійських іграх.

●

ОСТАННІЙ ДЕНЬ МАР'ЯНА ВІНТОНЯКА

Як і завжди, Мар'ян Вінтоняк прокинувся удосвіта. Він почухав живіт і в котрий раз подумав про те, що у принципі непогано б обзавестися дружиною: можна було б відіспатися, а її поганяти по господарству. Однак тут же Мар'ян згадав, що у такому разі жона претендувала б принаймні на одну з двох його ощадних книжок, і, плюнувши у стелю, сказав: «Кат із нею, обійдуся без нахлібників...»

Він озув чоботи і вийшов надвір. Там його радо привітав кошлатий бурий ведмідь, який жив у Мар'яна на правах собаки. От тільки гавкав якось не пособачому. А так нічого. Пильнував хазяйство. Жоден сільрадівський діяч не міг зайти навіть у хвіртку, не кажучи вже про те, щоб наблизитись до Мар'янових ферм. Словом, ведмідь справно відбував свої собачі обов'язки.

За це Мар'ян поважав його і досита годував хлібом. Ось і зараз він дав ведмедеві паляницю, і той, вдячно сопучи, заходився снідати.

А Мар'ян тим часом закинув на плечі лантух із хлібом і швиденько попер до своєї звіроферми, де на нього чекали відгодовані, як кабанчики, нутрії з лискучим, мов Мар'янове волосся, хутром. На свою звіроферму Мар'ян завжди покладав великі надії, і вони, підкріплені висококалорійним хлібом, збувалися: ферма приносила Мар'янові чималі прибутки — як правило, вищі, ніж планував хазяїн.

По тому Мар'ян змотався до хати, знову навантажився хлібом і подався до свого телятника. Вправно приготував телятам — теж відгодованим, але вже до комплекції бугаїв — поживне хлібне пійло і пішов доїти корову. Видоїв до останнього мілілітра, випив глек парного молока й закусив шкориною хліба, що зосталася після друга-ведмедя — хліб треба витрачати ощадливо, он і по радіо передавали.

Поснідавши, Мар'ян зайнявся бухгалтерією: підрахував, скільки паляниць залишилося у господарстві і скільки треба закупити. Вийшло, що залишилося не більш як на день. Отож Мар'ян зібрав порожні лантухи, перев'язав їх для зручності рожевою стрічкою, котру знайшов рік тому біля магазину, і, наказавши кошлатому ведмедеві потроїти пильність, попрямував до кооперації.

Там він почекав, доки привезли свіжого хліба, і, пошепотівшись із завмагом Цупенко, закупив оптом 391 паляницю. При цьому Мар'ян забракував три хлібини як недопечені. «Хіба ж можна так пекти! — обурився він. — Хліб — народне добро, он і по радіо передавали».

Поки Мар'ян знайшов машину, поки привіз корм додому, поки розвантажив, — наспіла пора обіду. Поки готував пшеничні делікатеси, а потім ублаготворяв ними худобу та звірину, поки пообідав сам разом із ведмедем, — надійшов вечір. А там — знову годівля, знову доїння, знову клопоти з глечиком парного молока — і вже й для сну час.

Спустив Мар'ян ведмедя з ланцюга, зачинився в хаті, подивився, чи на місці ощадні книжки, ліг, позіхнув і ласкаво почухав собі живіт.

Такий був останній день Мар'яна Вінтоняка.

Останній день на волі.

В. ЧЕПІГА.

ПІСЛЯМОВА

Народний суд Ровенського району Ровенської області у відкритому судовому засіданні в селі Квасилові розглянув справу про обвинувачення М. М. Вінтоняка у згодовуванні хліба худобі та звірям і засудив його до двох років позбавлення волі.

Як говорять по радіо, а також по телебаченню і пишуть у пресі, присутні зустріли вирок суду бурхливими оплесками.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

По вусах текло, та в рот не попало, — говориться у народному прислів'ї. Що таке буває й насправді, дружно підтверджують колгоспники колгоспу «Дружба» Христинівського району Черкаської області.

54 господарства тут продали державі 17 тонн цукру. За це їм відпущено шифер. Розподіл шиферу взяв у свої руки голова колгоспу т. Кожинський. Ділив, ділив та й якось воно сталося, що 21 господарству шиферу не дісталося жодного листа.

Колгоспники поскаржились Перцеві.

Начальник управління сільського господарства райвиконкому т. Кищик повідомив редакцію, що за допущені помилки у керівництві господарством Кожинський увільнений від обов'язків голови колгоспу. Колгоспникам, які не одержали шиферу, він буде виділений додатково.

НАУКА НЕ ВЕДЕ ДО БУКА...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

ПРОЕКТ

— Такий спецодяг дає можливість не витрачати великих коштів на будівництво корівників.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Заздрю я жінкам. Сидять собі вдома, на службу не ходять. А тут так вимотуєшся, так втомлюєшся...

КУРЧА ТА СІДАЛО

БАЙКА

Полежавши під лопухом,
Від нічого робить поскубши під крилом,
Курча добренько пообідало,
Хоча було і не голодне.
І почало:
— Хіба це сідало?..
Ой, пхе!.. Яке не модне!..
Не буду лізти на отой карниз,
Не хочу відставать від моди —
Його потрібно опустити вниз
Чи приробити сходи.
— Нащо?..— рябенька Курочка пита.—
Невже стомилось?..
Зарано у твої літа.
Курча лише скривилось:
— Не розумієте, бо ви уже стара,
І чи на думці всякі вам обнови!
Напевно, ви одна з усенького двора
Не чули ще тхорячої промови.
Коли не вірите мені,
Загляньте до сусідів на подвір'я:
Вони від моди — ні-ни-ни...
— Дивилася. Нема Курей — літає пір'я.
Зате в Тхора
Зробилась пика, як гора.

Курчат повчати?
Ні, краще вже мовчати.
А людям все ж сказать оце кортить:
Пильнуйте, хто до ваших діток торохтить!

Віктор ЛАГОЗА.

м. Харків.

ЧУЙНІСТЬ

На кухні Ніж попрацював немало.
Він різав хліб, і м'ясо, й сало,
Картоплю чистив —
Від душі трудився
І трохи притупився.
Йому потрібний був брусок,
А його кинули в куток.
...Поки згадали про Ножа,
Його там кінчила Іржа.

Г. ДМИТРЕНКО.

с. Демидів
Києво-Святошинського району
Київської області.

БРЕХНЯ

УСМІШКА

— І хто ж ото набрехав, ніби я за Гаврила Опецькуватого заміж збиралася? Олена? Тарань сухоребра! Та й ноги у неї, як ходулі. Хай господь милує! Воно ж, кумо, якось уже не той... у наших літах. Замолоду заміж я не хотіла виходити, а тепер і поготів... Та й з Опецькуватого женишок, як із собачого хвоста решето! Няньку йому, а не отаку молодицю, як я!

— А я чула, кумо, що він на все згоден, аби мати таку жінку, як ви.

— Де там на все! Якби ж він усю хату переписав на мене, а то обіцяє лише половину. По смерті. Тьху, жмутяка!.. Та я й не збиралася за нього виходити. Брешуть, кумо, люди!

Віктор ЕНДЕБЕРЯ.

м. Харків.

«У період тимчасової окупації західних областей Української РСР німецько-фашистськими загарбниками і після вигнання гітлерівців з території УРСР Куп'як, очолюючи так звану «боївку» організації українських націоналістів (ОУН), вчинив ряд терористичних актів, керував масовими звірячими розправами над радянськими службовцями і мирними радянськими громадянами, у тому числі над жінками, дітьми і старками, у селах Кам'янко-Бузького, Бродівського, Золочівського районів, містах Львові та Буську. Куп'яком і його злочинною групою було вбито понад сто чоловік радянських громадян, повністю спалено село Адами у 300 дворів».

Із офіційного повідомлення «В міністерстві закордонних справ СРСР. Злочинця до відповідальності», опублікованого в радянських газетах від 24 жовтня 1964 року.

ТЯГНЕ КАТА НА ДЕПУТАТИ

У Новий рік уступивши, хотілося б, як то водиться, поговорити про щось радісне, приємне, веселе. Хотілося б навіть віддати данину традиції — написати про те, як чиясь там гаряча мрія збувається.

Щодо мрії — то за цим затримки наче й нема. Саме про неї і річ поведемо. А от з приємним та веселим у нас цього разу нічого не вийде.

Але почнемо все-таки з того, що минулого року в канадському місті Торонто, в готелі-ресторані «Мейфейр Інн» зібралася отака собі весела компанія. Була вона вже трохи «під газом».

— Шановні добродії, — гукав підпилий бізнесмен, — я щасливий, що бачу вас у своїй ресторації і можу поділитися з вами своєю радістю. То, перепрошую, якийсь дурень сказав, що високосний рік — нещасливий! Для мене — то щасливий рік: нарешті оцінили-таки мої заслуги! Нарешті моя правдива мрія починає збуватися! Я висунув свою кандидатуру на депутата федерального парламенту Канади!

— Слава! — заволали постійні клієнти, для яких із нагоди цієї оказії щедрий господар велів видати в борг по подвійному віскі з содовою та по гальбі пива.

— А хто ж, пане меценасе, напоумив вас на таку мудру акцію? — улесливо пискнув один із клієнтів, сьорбнувши дармового пива.

— Провидіння! — сказав господар. — Правда, мені й самому ніколи це з думки не сходило, але не наважувався. Аж це приснився нещодавно покійний лідер нашої поступово-консервативної партії Джон Діффенбейкер. І сказав: «Ви — наш друг з українського кореня, а до того ж ресторатор, і гроші у вас водяться. Ваше місце у парламенті. Займайте його, пане Куп'як, та старайтеся задля нашої Канади, а принагідно відбудовуйте вашу Україну, бо вона конче того потребує. Благословляю!»

— Добродію Дмитре, — злизуючи з гальби пивну піну, озвався з кутка іще не дуже захмелілий гість. — На якого дідька вам зайва морока з тим депутатством? Хіба мало клопотів маєте в своєму готелі та в ресторації?! І про чистоту в клозетах дбати треба ж, і про рекламу думати, бо ж чимало наших тутешніх — шляк би їх трафив! — українців од вашого славного закладу носа вернуть. А ви ще й парламент берете на свою голову.

— Дурню! — ввічливо пояснив господар. — Готель, ресторація — то для мене тільки хоббі. Тут усі свої, то можу сказати, що коли сорок шостого року я втікав з України сюди, то хоч і дуже поспішав, але таки прихопив із собою якусь торбу з награбо... тьху тн...назбираними каблучками, перснями та усякими там золотими зубами. Бо, прошу панства, тоді в мене таке хоббі, як ми тепер кажемо, було — колекціонувати отакі всякі дрібнички.

А тут хоббі моє змінилося — до бізнесу потягло. Та не викидати ж було мені тієї колекції. От я й придбав за неї оцей готель-ресторацію та й зайнявся бізнесом. Теж для розваги. Хоббі — то таке. Воно міняється. Сьогодні, скажімо, ресторація, а завтра, може, й чим іншим займуся. А от політика — то єдине, що мене завжди цікавило. Як зранку не подумаю про політику, то навіть наш рідний український сендвіч із салом у горло не лізе. Вроджений політик я та й годі! Ще змолоду нею займався.

Ге-е! Які гарні політичні акції я проводив у Кам'янко-Бузькому, Бродівському, Золочівському районах на Львівщині! Жоден політичний супротивник не міг мені нічого заперечити. Ані дванадцятирічна Олена Вовк, ані дев'ятирічний Євген Балковський разом із його п'ятирічним братом Богданом, ані навіть Зіновій Вуйцик, якого я в політичній суперечці заставив-таки назавжди замовкнути, коли йому було 10 місяців та ще й 16 днів од роду.

Політика, прошу панства, штука тонка. Тут, якщо хочете, щоб ваш супротивник не міг вам перечити, то треба знати, який аргумент проти нього вжити. Мене ж цього вчити не треба. У моїй практиці яких тільки аргументів, яких тільки засобів не було — була й сокира, був і зашморг, була й куля. А то й ще сильніші. Приміром, оті брати Балковські — дев'ятирічний Євген і п'ятирічний Богдан — дуже вже обидва зі мною дискутували. Але і їх я заставив замовкнути — обох живцем спалив. Хе-хе...

Вогонь, скажу я вам, вельми певний і сильний засіб у політичних дискусіях. Це можуть підтвердити хоч би мешканці села Адами, що на Львівщині. Там я так розійшовся у політичному своєму запалі, що всі триста дворів села із димом пішли! В політиці, прошу вас, усяке буває: де треба просто в лоб переконувати, а де й диму напустити.

Ну, тепер, холера ясна, ви уже всі бачите, що я саме той, кому політикою займатися личить! Чи вам і цього ще не досить!?

— Досить! Досить! — загукали клієнти. — Тільки пива мало...

Кандидат у депутати канадського парламенту розщедрився і звелів видати ще по гальбі пива, що було зустрінуте вигуками «Слава!»

— То тепер ви бачите, що мені без депутатства не життя, а животіння. Що не можна такого державного розуму отут за шинквасом марнувати.

— Бачимо!

— То ж то й воно! Ну, тут усі свої, то можу вам сказати, що опріч усього іншого маю принагідно залагодити в парламенті ще одну приватну справу.

— Яку саме?

— Як пам'ятаєте, 1964 року в совєтських газетах писалося, що в час війни та й після неї я очолював боївку і — цитую: «вчинив ряд терористичних актів, керував масовими звірячими розправами над радянськими службовцями і мирними радянськими громадянами, у тому числі над жінками, дітьми і старими». І ще писалося там, що треба мене на Україну повернути, аби могли там суд наді мною учинити.

— Пам'ятаємо!

— А потім і в червні 1965 та в серпні 1970 року їхнє Міністерство закордонних справ знову того ж домагалося. Пам'ятаєте?

— Пам'ятаємо!

— А що ж виходить? Минуло, як бачите, вже майже десять років, а питання іще й не вирішене. Отож тепер, коли я стану депутатом, то зможу нарешті сам допомогти розв'язати цю задачу й вирішити, чи віддати себе в руки совєтам, чи далі вести бізнес на вільній землі нового світу... А тепер скажіть... Ану, розштурхайте отого, що спить там, у кутку... Ось ти, ти, скажи, чи правильно я зробив, що надумав стати депутатом?!

— Пр-ра-в-вильно! Слава! — загорлав, прокинувшись, п'яненький із кутка.

* * *

П'яний чоловік, звісно, й не таке бовкнути може. Та невже ж у поступово-консервативній партії в той момент, коли там вирішили затвердити одним із своїх кандидатів до парламенту Дмитра Куп'яка, не було тверезих?!

Ми вже, звичайно, звикли до розмаїтих сальто-вивертів безмежно вільної буржуазної демократії. І вже не дуже дивуємося, коли дізнаємося, що бувають посли-осли, сенатори-комбінатори, конгресмени-хабарники. Але поступово-консервативна партія, схоже, захотіла усіх переплюнути: забажала мати своїм депутатом професійного ката, військового злочинця, грабіжника з великої дороги, який ще й має нахабство називати себе українцем.

Це, звісно, справа самої поступово-консервативної партії.

Тільки, панове, поясніть, заради бога, як це у вас розціцюється: як вияв прогресу чи як вияв консерватизму?

Тарас МИГАЛЬ.

НЕРВОВИЙ СУСІДА

— Є тепер на світі люди
Занадто нервові,
Через ніщо в істерику
Упасти готові.

От хоча б мого сусіду
Взяти, Любомира —
Може, чули?— під моєю
У нього квартира.

Упаде з мого балкону
Пляшка чи відерце —
Він хапається одразу
Руками за серце.

Вранці, кажуть, лихоманка
Трясе чоловіка,
Бо у мене на балконі
Півень кукуріка.

Часом крани я у ванній
Закрить забуваю.
Так він вночі галасує:
«Пробі! Потопаю!»

Я з жінкою сперечаюсь,
А для нього горе —
Прибігає та белькоче:
«Тихше!.. Серце хворе...»

«Коли ти,— кажу,— сердешний,
Так любиш мовчанку,
Заткни собі чимось вуха
І пий валер'янку!»

У танок піду, бува,
Гупну об підлогу,
А він уже викликає
Швидку допомогу.

Отакий-то мій сусіда.
Тож скажіть тепер ви:
Чи ж нормальні це у нього,
Чи здорові нерви?!

Не було б у новім році
Ще й зо мною лиха,
Бо всього чекати можна
Од такого психа!

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

А ТЕЛЕВІЗОР КАВКНУВ...

Громадянка Чернецька з Косова побила свій телевізор. Отак підійшла, тарахнула сокирою, і той тільки кавкнув.

— Клятий, — сказала, — через тебе я...

А все почалося так. Сиділа громадянка Чернецька перед телевізором. З екрана до неї моргала реклама:

«ЗДАВАЙТЕ СВОЄ ПАЛЬТО В ХІМЧИСТКУ, І ВИ ЙОГО НЕ ВПІЗНАЄТЕ!»

Ухопила жінка пальто джерсі та ще впізнанне пальто на поролоні і подалася на косівський приймальний пункт Івано-Франківської фабрики хімчистки.

— Правду казали по телевізору? — спитала приймальника. — Не впізнаю свого одягу?..

— Не впізнаєте, — авторитетно запевнили її.

Проминув місяць. Прийшла громадянка Чернецька знову у приймальний пункт, глянула на свої пальта і жахнулася:

— Господи-боже! Та невже це мої пальта!?

— Ваші! — авторитетно запевнили її. — Оце номер квитанції 5081, а оце — 5082.

Та і як було не ахнути. Як було впізнати. Здавала пальто джерсі зеленого кольору, отримує — сім кольорів веселки. Голубе пальто з хімчистки вийшло подібне на плямистий військовий маскувальний халат.

І прийшла ото жінка додому. І тарахнула спересердя сокирою по телевізору. А тепер кається. Адже телевізор не винен — він правду казав: таки ж не впізнала. А до того ж по телебаченню нібито має виступати сам директор Івано-Франківської фабрики хімчистки та ремонту одягу В. Г. Мілан. А громадянку Чернецьку дуже цікавить, що ж він скаже.

Ол. ОЗЕРЕНКО.

НІМА СЦЕНА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Даремно пригощали. Щойно подзвонили з тресту, що з посади ревізора його давно вигнали...

АЛЬМА МАТЕР

ГУМОРЕСКА

Студент-заочник Іван Петрович Хвостенко, сорока трьох років, приїхав захищати в інституті диплом. Він вийшов із купейного вагона й попрямував до кіоска «Міськдовідки».

— Шановна, мені потрібна адреса...

Одержавши перелік відповідних автобусних маршрутів, Іван Петрович сів у таксі і за півгодини вже стояв на східцях головного корпусу.

Велич старовинної споруди вразила його, мешканця периферії, а головне — розвіяла останні сумніви у правильності вибору професії.

— У нас, у Хвостенків, макітра варить, — уголос констатував дипломант і рішуче відчинив парадні двері.

— Де тут заочний відділ, папашо? — весело запитав він у вахтера.

Той показав наліво, і Хвостенко рушив у глибину коридора.

— Ви першокурсник? — запитали його в заочному відділі.

— Я — дипломант, — з гордістю відповів Іван Петрович і показав залікову книжку, з якої свідчило, що дев'ять років тому він вступив до інституту й за цей час успішно пройшов повний курс із обраної спеціальності.

Диплом Іван Петрович захистив із оцінкою «добре» й на урочистій вечері був у чудовому настрої. Він швидко знайшов спільну мову з однокашниками. Особливо йому сподобався сусіда зліва, Федір із Бугульми.

Федір раніше бував в інституті, і з задоволенням знайомив Хвостенка з професорсько-викладацьким складом, вказуючи виделкою на сивоволосих мужів, які сиділи на почесних місцях.

— Тобі, Федю, легше довелося, — меланхолійно пережовуючи сервелат, говорив Іван Петрович, — а я все, навіть вступні іспити, складав на консультаційному пункті — у нас, у Сміхуватці. Бувало, за день одному викладачеві три предмети зіпхнєш. Хіба ж це діло, га?

— Грець із ним, Ваню, що було — те було, — по-філософському зауважив Федір, обняв Хвостенка й наповнив бокали.

До кінця вечері Іван Петрович так осмілів, що навіть виступив від імені випускників з промовою, у якій подякував наставникам не тільки за те, що виростили хороших спеціалістів, але й виховали в них почуття любові до рідного інституту.

На вокзалі вони прощались важко й довго.

— Ваню, не забудемо нашу альма матер! — тремтячим голосом клявся Федір із Бугульми.

— Як можна, — шморгаючи носом, відповідав Іван Петрович, — хоч уночі розбуди, скажу: Велика Городня, сімнадцять. У крайньому разі «Міськдовідка» допоможе...

Євген ВОЛКОВ.
Анатолій НАУМОВ.

м. Донецьк.

Злізайте, приїхали!

Мал. И. КОГАНА

Перець продовжує свій рейд по автотрасах республіки

Уривки з щоденника

«...Ніколи не думав, що автотранспорт може мати якесь відношення до утворення мінеральних джерел. Аж ось, мандруючи по Львівщині, сам надибав на таке диво. У Золочеві. Уявіть, все тут робиться просто. На вулиці Воронецькій, що йде від залізничного вокзалу у напрямку села Вороняки, утворилася глибочезна западина. Заповнившись водою, вона перетворилася у величезну калюжу. Саме через цю калюжу десятки машин перевозять мінеральні добрива. Оскільки рельєф дна калюжі досі не вивчений і нема лоцманів, то чимало машин попадають на підводні рифи, перевертаються і... мінеральні добрива потрапляють у воду.

Працівники державтоінспекції розповіли мені, що не раз уже зверталися до завідуючого Золочівським комбінатом комунальних підприємств тов. Горякова, аби він замостив оте місце, де калюжа. Але все марно. «Що нам автотранспорт, — заявляє Георгій Йосипович. — Може, ми скоро біля того мінерального джерела водолікарню відкриємо. Ще рік—два, і будуть у нас навіть свої мінеральні грязі. Ревматиків-шоферів лікуватимемо в першу чергу».

А що ж, можливо, Георгій Йосипович має рацію.

* * *

...І до чого часом наша ввічливість і гостинність доводить!.. Їдеш ото автотрасою, дивишся — справа колгосп, зліва колгосп. Трохи ще проскочиш — радгосп чи «Сільгосптехніка». І скрізь — арки. А на арках назви тих колгоспів і радгоспів. Здавалось би, назви й досить. Ні, скрізь ще й яскраві написи: «Ласкаво просимо!» Так і хочеться відповісти візитом на те запрошення. Тільки що стримуєш себе.

А ось, наприклад, водій колгоспу ім. Леніна Олександрійського району Кіровоградської області Володимир Олексійович Щербина не втримався. Одного разу Щербина їхав вантажною автомашиною № 85—12 КДЕ. Був він трохи веселим, бо чарку випив. Аж тут поблизу станції Користівка арка з отим написом: «Ласкаво просимо!»

Розвернувся Володимир Олексійович, рвонув щосили, та не в арку, а в опору — стук, бряз... Ну, машина догори колесами. Щербина і його попутниця тільки в лікарні очуняли. З тяжкими травмами.

Ото й думаю: чи потрібна отака наша гостинність! Ось до чого довела вона п'яного шофера.

* * *

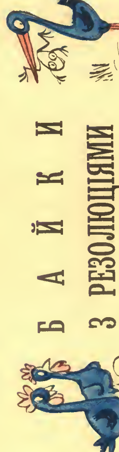
...Після поїздки у Миколаївську область мені не дає спокою раціоналізаторська думка. Який би то сконструювати пристрій, щоб не допускати до керма людей, котрі не вміють водити машини. Чи то наручники зробити, чи тих, що рвуться до керма, просто прив'язувати на задньому сидінні!

Думаю оце і ніяк не можу забути такого випадку. Головному лікареві Очаківської ветеринарної лабораторії Набоці М. І. страшенно закортіло проїхати службовою автомашиною ГАЗ-69. Шоферських прав у нього нема. А руки аж трусяться, до керма тягнуться. Таки взяв двох пасажирів, з горем пополам виїхав на дорогу, дав повний газ, а керувати не зумів. Ну й... звісно, закінчилося все лікарнею.

А от наділи було Набоці спеціальні наручники чи прив'яжи на задньому сидінні — все обійшлося б добре».

Без слів.

БАЙКИ З РЕЗОЛЮЦІЯМИ

КІНЬ У КУРНИКУ

Несподівано виявилося, що останнім часом у курнику продукується дуже мало курчат. Склалося напружене становище: яєць кури несуть багато, а курчат висиджують мало. Що саме спричинилося до того, важко сказати: чи то не приділили своєчасно належної уваги механізації, зокрема інкубаторній справі, чи то мали місце серйозні хиби в організації праці, але факт залишається фактом — курчат з'являлося все менше. А втім, коли складається таке тривожне становище, то шукати причин нема коли — треба негайно виправляти справу.

Над цим, власне, й задумалося шановне тваринство, зібравшись на термінові збори.

Було висловлено чимало гарних думок, але врешті-решт зупинилися на пропозиції Віслюка: направити в курник Коня, щоб допоміг Квочкам.

Кінь почав було упиратися:

— Та ви що, тварини добрі! Де ж це бачено, щоби Кінь курчат висиджував! Не вмію я цього робити, ніколи цим не займався. Та й хто за мене деревину з лісу вивозитиме?

— Деревина почекає, — прохрюкала всіма шанована Свиноматка. — Попрацюєш із тиждень у курнику, а там і в ліс повернешся. А Курям слід допомогти. Як тра — то тра!

— Правильно! — підтримала Гуска.— А що ніколи тим не займався, то нічого — навчишся. Мої предки, скажімо, теж переважно іншими справами займались, а коли виникла необхідність, то й Рим урятували. Бо ж як тра — то тра!

Так і вирішили.

Кінь, будучи, як і всі коні, роботящим, сумлінним, гаряче взявся за роботу. Працював буквально як кінь — від зорі до зорі. А Кури, спостерігаючи, як незграбно він намагається вмоститися на гнізді, не могли втриматися від сміху. Бо то, щиро кажучи, й справді, було видовище курям на сміх.

Та коли побачили, що Кінь за два дні передушив майже всі яйця, а до того ж з'їв усе заготовлене для Курей просо, то стало не до сміху.

І почали Кури дружно й голосно кудкудакати, щоби Коня якнайшвидше куд-кудись забрали з курника.

Відкликали його. Але, де треба, занотували, що Кінь протягом кількох днів подавав допомогу Курям. Збитки підрахували пізніше.

А Кінь тим часом повернувся до лісу штурмувати вивезення деревини. Бо ж і там уже строки підступали.

Резолюція: «Треба найближчим часом докласти всіх зусиль до дальшого вдосконалення шефської допомоги».

ІНІЦІАТИВА

Першими ініціативу проявили Ворони. Хапали вони собі раків у лісовому озері при першій-ліпшій нагоді і раптом оголосили «Тиждень виловлювання раків».

Ніхто не міг второпати, чому саме «тиждень», коли й без цього щодня за раками ганялися.

Але так чи інакше, дізнавшись про це, Лелеки тут же повідомили, що проводитимуть «Декаду боротьби з жабами».

А далі пішло!

Свині оголосили «Місячник боротьби з жолудями», Олені — «Тиждень очистки території лісу від моху», Ластівки — «Декаду знищення мух навколо лісу».

І це було помічено, де треба.

Хоч у інших лісах і раків, і жаб, і жолудів, і моху, і мух було з'їдено стільки ж, а подекуди навіть більше, ніж тут, проте саме цей ліс було оголошено переможцем.

Воно й зрозуміло. Бо в інших лісах просто собі їли. А тут вели організовану, цілеспрямовану боротьбу.

А це, як відомо, не одне й те ж

Резолюція: «Треба найближчим часом вжити всіх необхідних заходів щодо кращого проведення різноманітних масових заходів».

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

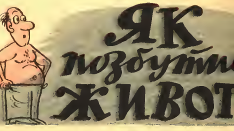

— Шукай хазяїна!..

КАРПО ПРИ ДІЛІ

Не шкодувавши сил
І ніг,
З двостволкою навколо двору
Ходив Карпо —
Одразу все стеріг!
Хоч мав глядіть лише комору.
Спішив од ферми до млина,
Вже так старався тої ночі! —
Мов прикипав до кожного вікна,
Аж заболіли очі...
А вранці у Карпа спитали:
— Ти чув? Комору обікрали!

Степан КОСТЕНКО.

(ПОРАДА ДЛЯ ТИХ, ХТО МРІЄ СТАТИ І ПІДТЯГНУТИМ)

Сучасна медицина, як уже встановлено, знає декілька рецептів, як схуднути. Зокрема — при допомозі моркви, бурячка (звичайно, столового) і кожуха. Останній — дуже ефективний спосіб: дістаєте добрячого кожуха (де саме — це вже ваша турбота), у спортмагазині — дитячу скакалочку, приходите додому, одягаєте костюм (бажано новий), потім фуфайку (не обов'язково нову), а поверх цього уже кожух. Одягли і починайте підстрибувати. Через скакалочку. На перший день рекомендується не більше години, на другий — дві, і так відповідно до безконечності. Живота і все те, що у вас зайве, як рукою зніме.

Є скептики, які не вірять цим щиросердим порадам. Ті одразу біжать до лікаря.

— Лікарю, хочу схуднути.

— Діставайте путівку, їдьте на курорт.

Скептик (на те він і скептик), звичайно, сумнівається і йде до іншого медичного світила.

— Докторе, хочу скинути живота.

— Треба побільше ходити, — каже доктор медичних наук.

Як же воно так, думає той, що вічно сумнівається, і біжить до третього.

— Професоре, як же воно так?! Був в одного, каже — на курорт їдь. Пішов до другого — радить ходити пішки. Кого ж слухати?

— Слухайте мене: діставайте путівку і йдіть на курорт пішки.

Порада, чесно кажучи, непогана. Але в порівнянні з нашою — ніщо. Мабуть, саме тому ніхто з вас її не сприймає, бо на курорт пішки поки що ніхто не ходив. Всі літають чи їздять.

Хочете поїхати й ви? Поїхати і схуднути. Чи можливий такий варіант? Цілком. Завдячуючи сучасним залізничникам (залізничникам, а не лікарям) це можна поєднати. Можна і їхати, і побувати на курорті, і схуднути. Ще й добре.

Як же це робиться? Простіше, ніж дістати путівку в санаторій. Перш за все йдете на вулицю Пушкінську (це у Києві), у касу попереднього продажу квитків і в довідковому бюро довідуєтесь, які на літній сезон, включаючи сюди й «бархатний», є поїзди. Вибирайте, не задумуючись будь-який із них. Не біжіть ні до яких віконець, не цікавтесь ні в кого, чи є на ті поїзди квитки чи нема. Все одно вам ніхто цього не скаже, табло теж тут ще не вивісили. Ставайте в чергу і скидайте вагу. Краще, ніж під кожухом і фуфайкою. Через годину, через дві — то немає принципового значення — біля віконця. Добралися.

— Квитки на поїзд Київ — Новоросійськ, номер 181, на таке-то число є?

— Нема. Ні купейних, ні плацкартних. На це число всі продані.

Ясно. Вважайте, що за цей день ви пару кілограмчиків живої ваги скинули. Стільки ж скидаєте наступного дня, коли, висолопивши язика, бігаєте по своїх знайомих, які мають своїх знайомих у касах чи в управлінні залізниці.

Квиток, нарешті, у вас. Ви, полегшено зітхаючи, сідаєте в омріяний вами 181 поїзд*. Вагон вам нагадує чимось тендер паровоза, в якому щойно закінчилося вугілля і залишився один антрацитний пил. Але ви щасливий, що все ж дістали квиток. Новий костюм (літній) уже на курорті здасте в хімчистку. Головне не нервувати. Від цього хоч і худнуть, але це не на користь здоров'ю. Нерви потрібно

берегти, як
вчать.

Не дивуй
мітите, що
все купе, і
на весь ваго
ку із Пушкін
це число во
залізнична
ніхто не ро
і ви. Краще
тоти без пл
гайте. На вс
як і ці поїз
відь одна:

— А ви щ
вий!

— Ресторе
— Ви, що
— А буфе
— Та поїз
ви морочите
— А чай
— А хто
додатковому
ник на два в
Лягаєте,
під стукіт к
спиться —
живіт утягу
— Скажіт
а де він хо
— А хто
ковий. Ми
ми. Тільки
тієї ж мнті
тесь вискак
— А як ж
видавлюєте
дня, коли п
літає, як ме
пропетровсь
жя. Ні мор

* Якщо сядете у поїзд 199 — Київ — Феодосія, то теж не помилитеся — ефект буде той самий (а в т.).

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Передбачливий кавалер.

...ким

...віків. Газети
...и раптом по-
... як палець, на
...ільше десятка
...адуйте касир-
...е цитуйте: «На
... продані». Це
... Вічна. Її ще
...Не розгадуйте
...сумнівної чис-
...стирадла і ля-
...ня у сезонних,
...ідників відпо-

...І Це додатко-

...к, додатковий.

...датковий. Що
...олову?!
...итимуть?
...ситиме? Ви? У
... один провід-

...чись заснути
...даткового». Не
...чкою смокче,
...дитеся.
...провідника, —
...нько стоїть?
... Це ж додат-
...кими графіка-
...я на пероні і
... Не надумай-

...поїсти? — ледь
... наступного
...в станції про-
...то через Дні-
...рез Запоріж-
...і води ви не

встигаєте купити. По-перше, на перонах станцій його майже нема, по-друге, поїзд ваш — додатковий.

Никаєте по вагону. Провідник на вас співчутливо дивиться і посміхається. Ви не витримуєте, біжите в те місце, де є дзеркало. Тепер ви дивитеся самі на себе.

— Схуд, — кажете дзеркалу, — і дуже. Заріс. Хоча б одна розетка на весь вагон. А то вигляд, як...

Не договорюєте. Поїзд притишує ходу.

— Переходьте на фрукти і воду, — гукає дотепник-провідник. — А то до Феодосії не довезу.

— Де ж ті фрукти?

— Висувайте голову у вікно, якщо відчините, і гукайте перекупок.

Налиті південним сонцем фрукти у вас. Де їх помити у додатковому? Відповідь одна. Абстрактна: там, де всі миють.

І от ви на довгожданому курорті. Злі, худі і, як хіппі, зарослі. Голіться і припадайте до чергової страви. Їжте, забувши рекомендацію лікаря і дієту. Їжте. Не бійтесь. Якщо ви взяли й назад квиток на додатковий поїзд, то, поки доберетеся додому, весь отой жир додатковий поїзд, як корова язиком, злиже. Приїдете стрункий, худий і підтягнутий, мов хорт. Мимоволі бігати почнете. А за те залізничникам дякувати треба. Навіть у письмовій формі. Хай щось і їм на згадку залишиться. Це ж завдячуючи залізничникам, а не лікарям, ви по-справжньому схудли. Що ті лікарі в порівнянні із залізничниками?! Темнота!

Олег ЧОРНОГУЗ.

P. S. Дочитавши оцей фейлетон, читач здвигне плечима і скаже: «А чи автор часом не того?!. Чого це він серед зими про курортний сезон пише?» «А того,— відповість автор, що влітку про це писати буде пізно». Проблема з додатковими поїздами — вічна. Може, хоч у новому році в цій справі якісь зміни відбудуться. У кращий бік, зрозуміло. Надіємось, залізничники про це Перець теж своєчасно повідомлять. Щоб ми встигли ще до початку хоча б «бархатного» сезону майбутніх «дикунів» і «путівочників» порадувати.

...т підійшов Кіндзюліс...

... друзі, згадали роки
...дин зауважив:
...ув! Вітулас став кри-

...ов Кіндзюліс і ска-

...е дивно. Він ще у
...ив книжок.

. . . .

... тролейбусі голосно

...ов Кіндзюліс і зауваа-

...т вам не лекція.

. . . .

...наєте, що треба ро-
... посивіти!
...ов Кіндзюліс і ска-

...

. . . .

... етикет!
...ов Кіндзюліс і ска-

...позіхати із закритим

...ереклав з литовської
Григорій ДЕМЕНОК.

Натанові РИБАКУ — 60

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ЛАКОНІЗМИ

Сумно, якщо близька людина виявляється недалекою.

—

Найлегше міняють свої переконання ті, хто їх не має взагалі.

—

В лікарні особливо бажано створити здоровий колектив.

—

Вчені довели, що людський організм росте лише до 25 років. Шкода, що про це не знає живіт.

—

На захисті ступінь хвилювання дисертанта здебільшого вищий за пошукуваний ступінь.

—

Совість йому дещо підказувала. Та підказками він не користувався принципово.

—

Естрадний ансамбль електроінструментів хотілося назвати електроінструментальним цехом.

—

З усіх азартних ігор поет гребував лише грою фантазії.

—

Довгожитель за чужий рахунок.

—

Наявність каменів за пазухою не виправдаєш любов'ю до мінералогії.

Юрій ШАНІН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З колгоспу «Світанок» Дубнівського району на Ровенщині надійшов лист. Не привітальний, а запитальний. У перших рядках того листа питалося: і що в нас за голова ревізкомісії, що не за порядком дивиться, а все по ярмарках гендлює та колгоспними грішми махлює?

Далі в листі питалося: що воно з бригадиром рільничої бригади № 3 сталося? Так розпустився, що ніяких моральних норм не визнає.

Лист було надіслано на перевірку.

Голова Дубнівського районного комітету народного контролю т. Дещинський повідомив редакцію, що факти підтвердилися.

За привласнення грошей та всілякі махінації при закупівлі худоби для колгоспу колишнього голову ревізкомісії Тимощука В. Л. засуджено до 3 років позбавлення волі з конфіскацією половини належного йому майна.

Бригадира рільничої бригади № 3 з с. Довге Поле Динсу В. О. за аморальну поведінку зняли з роботи.

ЗА ПРАВДУ СТРАЖДАЄ

ГУМОРЕСКА

— Бхи, бхи, бхи, бхи!..

Він стояв переді мною — худий, висмажений, притиснувши тремтячою рукою до грудей пухлий конверт. У почервонілих від безсоння очах світилися хворобливі вогники.

— Нежить підхопили, Кіндрате Явтуховичу?

— Яку там нежить. Комісії в могилу скоро заженуть.

— Які комісії?

— Оті, що скарги мої розглядають.

Я запитав Кіндрата Явтуховича, на кого він скаржиться.

— На всіх. Об'єкти вивчаю, непорядки вишукую. Торік на своїх написав. У виконком послав і до «Нашої слави». Комісія прибула — куди тобі! Два депутати, кореспондент...

— І як?

— Бхи, бхи, бхи, бхи!.. Всі проти мене пішли. Змовилися, знацця. Так я на них — в область, у всі інстанції...

— На кого?

— На комісіянтів. Приїхали з області — чисті тобі спеціалісти! Два тижні розбиралися. Всі проти мене пішли. Змовилися, знацця. Так я на них до Києва, у всі інстанції...

— На кого?

— На спеціалістів. З Києва прибули — тузи! Чемно так розмовляли. Мо', питають, у вас нерви?.. А я їм — довідку від лікаря. Я завжди, як в інстанції пишу, довідки в лікарів беру. У мене — досвід. Тільки от стиль кульгає. Мо' допоможеш?

— Ні.

— Я так і знав.

Він забухикав надсадно, благально глянув мені в очі.

— Чотирьох копійок не знайдеться? Конвертів ще з півсотні лишилося, а на марку не вистачає.

Я подав йому знайдену в записнику марку з відірваним ріжком.

Через тиждень, саме коли я сидів перед телевізором і з насолодою додивлявся футбольну баталію, до мене прибула комісія.

— Пробачте, але маємо перевірити скаргу на вас.

Коли один член комісії дістав з портфеля саморобний конверт, я побачив на ньому марку з відірваним ріжком...

Іван МІРОШНИЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Перчатка

КУРИ ВИННІ

Увійшла мати знадвору.

— Петрику, переносиш дрова в сарай, а то намокнуть, як буде дощ.

— А ти звідки знаєш, що дощ буде?

— Кури хвостами трусять, не інакше, як на дощ,— пояснила мати.

Як тільки скінчилась обідня перерва і мати пішла на ферму, Петрик набрав кукурудзи і почав скликати курей у сарай. Потім він закрив двері і ножицями спритно повідрізував курям хвости. Закінчивши роботу, задоволений побіг гуляти. Надвечір небо заволокли чорні хмари, пішов дощ.

Прийшовши з роботи, мати сварила Петрика:

— Я ж тобі казала, що буде дощ, а ти не послухався, і сам змок, і дрова намокли.

— А що я, винен?.. Це все кури капосні... Я їм хвости геть повідрізав, а вони все одно дощ пустили...

Мати тільки руками сплеснула.

М. МЕДВІДЬ.

с. Голубече
Крижопільського району
Вінницької області.

ЗАЙЧИК

— Ти мій зайчик, — сказала якось мама маленькому Івасику.

Хлопчик став, подумав і каже:

— Якщо я зайчик, то де ж у мене хвостик?

Василь СОПРОНЮК.

ХВАЛИЛИСЯ ШПАКИ

Хвалилися шпаки:
— Співать ми мастаки!
Сокочемо,
Як хочемо,
Скрекочем
По-сорочому,
Як горобці,
Цвіріньчимо,
Як соловейки,
Свистимо!

Сказали кури:
— Диваки!..
Співали б краще,
Як шпаки!

Василь ЗАЄЦЬ.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

1.

Срібну скибку кавуна
Видно ввечері з вікна.
Подивись-но у вікно:
Що воно?

(Місяць.)

2.

У зеленім листі,
На гілці-колисці —
Лампочки у віттях
Висять і не світять.

(Груші.)

Віктор СКАКУН.

ПЛАКСУНЕЦЬ

В шибку блиснув промінець —
З хати вийшов плаксунець.
Потягнувся, сів на ганок
І проплакав цілий ранок.
Потім вклався на траві
І ревів години дві.
А прогнали — за кущами
Поливав лопух сльозами.
Плакав-плакав, не замовк,
Весь до ниточки промок.
Доведеться на шнурі
Плаксунця сушить в дворі.

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ ПО ТІЙ ПУТІ

(За народними мотивами)

Дід з колгоспного баштану
Ніс додому кавуни...
«Бабі, — дума, — я не стану
Говорить, звідкіль вони,
Бо вона ж, та клята Гапка,
Ще в контору віднесе...
Їй скажу — купив, і крапка,
Хай полає, та й усе...»

Коли гульк — аж перед носом
Бригадир і голова:
— До машини, діду, просим! —
Громом вдарили слова.
— Ви до чого ж докотились,
Як до цього ви дійшли?
З вірної дороги збились,
Не по тій путі пішли...

Брови дід зігнув дугою:
— Не по тій путі — це факт,
Бо якби пішов другою,
Не попався б я отак.

Анатолій ЖИТНИК.

ЗАЗДРІСНИЙ ГАРБУЗ

БАЙКА

— Чому це так!?.
Я не збагну ніяк...
Таке безладдя твориться в природі...
Куди не кинь —
Усюди клин! —
Шумів Гарбуз зелений на городі. —
Узять Горіх —
Ну, просто сміх:
Куди йому до мене, горошині...
Проте
Росте,
Бач, на виду в усіх
На отакій
Високій
Деревині.
А Гарбузи чудові двопудові
На отакім
Тонесенькім
Шнуркові...
Довгенько він так, лаючись, вертівся,
А потім — сам на дерево поплівся.
І ціле літо жив, немов на дачі, —
Приймав все ванни сонячні гарячі.

А восени (напевно, сук зломився)
Бебехнувся додолу і розбився.

* * *

Щоб заздрісні не гнівалися люди,
Нехай ця байка без моралі буде!

Михайло ХИЖКО.

Мал. И. КОГАНА

Знайшов вихід.

Літературні пародії

Юрій ІВАКІН

РОМАНС НА ПАТЕФОНІ

Дмитро ЛУЦЕНКО

Зацвіли каштани,
Зацвіли каштани,
Зацвіли каштани,
Бо прийшла пора.
Дівчина кохана,
Дівчина Оксана
Проліски збира...
Проліски збира...
Проліски збира...

Дівчина кохана,
Ти ж моя Світлана,
Я тебе кохаю
У полоні мрій.
Я тебе кохаю,
Сам чому не знаю.
Про любов співаю;
Ти ж мене зігрій,
Ласкою зігрій...
Ласкою зігрій...

Дівчина Марися,
Щиро пригорнися,
Щиро пригорнися,
Щиро пригорни...
Дівчина Марися,
Тільки не барися...
Тільки не барися...
Тільки не барн...
Ррри... рри... ри... ри...

Петро РЕБРО

ДО ПИТАННЯ ПРО ГУМАННІСТЬ

Хай тебе минуть щасливі сни —
Ти не спи, бо я тебе люблю.
(В. Коротич. Із книжки «Перевтілення»).
Лікар — найгуманніша професія.
(вислів невідомого автора)

Пишеш: «Ти не спи, бо я кохаю,
Хай тебе минуть щасливі сни».
А нам жалко Таню (Соню, Раю):
Не гуманно, як не поверни!

Ти на ню, признайся по секрету,
Дуже вже розгнівався, мабуть,
Та чи личить лікаропоету
Отаким жорстоким вельми буть?

Для здоров'я — не тобі казати —
Дуже необхідний добрий сон.
То пусте — еленіум ковтати
Чи оті пігулки — напотон.

— Що ти, ні! Я Раю (Таню, Соню)
Ні за що у горі не лишу.
В крайнім разі я їй від безсоння
Вірші ці читати припишу!

ПЕРЛИНИ З ВИДАВНИЧОЇ КОРЗИНИ

(З рукописів, поданих до видавництва «Радянський письменник»).

І раптом перед ним спливла віддана, ледве помітна загадкова собача посмішка, котру не можна описати, але під силу багатьом розповісти її зміст.

—

Хтось із присутніх оказався знавцем утоплеників.

—

Він міняв свою фізіономію на добрий лад.

—

Фемінський почав вивертатись мовчанкою. Він був тепер впевнений, що вона здала послєдні содухи жизні.

—

Да, на такого можна покластися, подумала вона і затримала на ньому свій довгий поцілунок.

—

Я порівнявся з возом і глянув у нутрощі сіна.

—

Спересердя я провів пальцями в екстазі злості по її всіх штрафних місцях підлітка як по клавішах акордеону.

—

Я став торкати потаємні струни її серця з іншого боку.

—

Я все це слухав, як Оля мені все це говорила, і після цього стала мене цілувать, а я ж понімав, що від такого поцілуя може произойти номер.

—

Я увімкнув в чорнило перо. В мені заклокотав ураган.

—

Мозок від різних сумнівів одержав антракт і тупе соображеніє і про подальшу долю зовсім перестав думать.

Вибрала Леся ЛЕВЧУК.

ЦІКАВІ БУВАЛЬЩИНИ

— В якій країні найкращі глядачі? — спитав репортер у великого англійського актора Лоренса Олів'є.

— Глядачі в усьому світі, на всіх широтах однакові,— відповів актор.— Тільки-но я хочу вимовити якусь особливо значущу фразу, то не менш як десятьом глядачам неодмінно треба в цей час покашляти.

—

Відомий зоолог Альфред Брем робив доповідь. Раптом якийсь жартівник закукурікав. Учений подивився на годинник і похитав головою.

— Дивно, ще вечір, а, судячи з цих звуків, уже має бути світанок. Адже інстинкт нижчого створіння ніколи його не підводить.

—

Тристан Бернар, відомий французький письменник-пародист, дав таке пояснення слову «ледар»: «Це людина, котра не удає, нібито вона працює».

—

Монтеск'є повчав свого сина:

— Є дві найкращі якості у людини: перша — висока чесність, друга — глибока мудрість.

— А що ти розумієш під високою чесністю? — запитав син.

— Виконувати свої обіцянки, як би не важко було це зробити.

— А під глибокою мудрістю?

— Ніколи й нікому не давати ніяких обіцянок!— пояснив Монтеск'є.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Що його підтримує.

Нотатки про їхні порядки

УДОВИНИЙ АПЕТИТ

Ракеле Муссоліні живе на віллі Карпена, неподалік від місця, де похований її чоловік. Незважаючи на свої 82 роки, вона сповнена рішучості «боротися за свої права».

«Невже я не достойна пенсії за Беніто?— запитувала вдова дуче в бесіді з журналістами. — Адже мій чоловік шість років викладав у початковій школі. Вісім із половиною пробув на військовій службі і двадцять років вісім місяців та двадцять сім днів — на посту голови ради міністрів».

Наполеглива вдова домоглася-таки свого. В 1969 році на основі закону від 1895 року римський суд ухвалив задовольнити клопотання Ракеле Муссоліні про щомісячну пенсію і виплату заборгованості в сумі 13 мільйонів лір.

Вигравши першу битву, вдова зажадала, щоб їй встановили вищу пенсію, як дружині колишнього прем'єр-міністра. «В руках моїх адвокатів чимало переконливих доказів, — заявляє Ракеле. — Але я не збираюся розорювати державу. Хай вона поверне мені відібрані землі та маєтки, і я дам їй спокій»...

Дізнавшись про претензії вдови, один із депутатів парламенту вигукнув: «Слава богу, що вона не вимагає всієї Італії, яка колись належала дучеі»

(«Темпо», Мілан).

НЕСТРИМНИЙ ПРОГРЕС

Хто подорожував як турист, той знає: досить людині туристом стати, як на неї притьмом нападає непереборне бажання скуповувати по дорозі усілякі речі, в яких вона досі не відчувала жодної потреби. І людина напихає кишені та валізи так званими сувенірами. На згадку про ту подорож.

У нас воно й досі так ведеться, що, за традицією, ми ті сувеніри купуємо. Якісь ми відсталі.

А, між іншим, на Заході вже й у цій справі є цікаві новації — чимало туристів вважають за краще розжитися на сувенір, не розлучаючись із милими їх серцю грішми.

При цьому смаки бувають різні. В одних вони, ми сказали б, дещо невибагливі: задовольняються люди усіляким готельним дріб'язком—рушниками, попільничками, виделками, ножами, ложками. (Звичайно, без відома господарів). Таких — тисячі.

Про тих, хто не гребує і чужими автомобілями, вже й говорити не варто.

В інших же смаки витонченіші. Охоплені нестримним бажанням мати в себе на згадку річ, достойну доброї пам'яті про гостинних хазяїв, ці туристи прихоплюють, як «сувеніри», експонати музеїв і художніх галерей, різні предмети національної культури. Так, наприклад, у Відні затримали якогось американця — хотілося чоловікові узяти на пам'ять фарфоровий кубок імператора Франца-Йосифа. Після від'їзду партії туристів хазяїн одного грецького готелю недорахувався 23 срібних канделябрів.

Словом, на Заході естетичні смаки туристів шляхетнішають; справа туризму так прогресує, що впину нема.

ЩЕ ОДНА РАДІСТЬ

Фабрика годинників у австрійському місті Карлштейні втішила посполитство своєю новинкою — почала випускати револьвери 3,75 сантиметра завдовжки. Фірма з гордістю рекламує їх як найменшу у світі вогнепальну зброю.

Справді, фірмі є чим похвалитися: «іграшка» дуже цікава — її можна заховати у коробці з-під сірників, а коли закортить «погратися» нею, то з відстані 30-ти сантиметрів можна відправити будь-кого на той світ, де вже годинники не потрібні, навіть виробництва тієї ж таки фабрики.

Це тим паче приємно, що «іграшку» може купити будь-хто із дорослих, не потребуючи при цьому дозволу поліції.

О світе злочинний, возрадуйся!

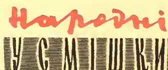
УСЯКА ВСЯЧИНА

МАВПИ ПРОТИ КАРАТЕЛІВ

Бюлетень Африканського національного конгресу «Ньюс» розповів про цікавий факт, що мав місце у Мозамбіку, де, як відомо, португальські колонізатори намагаються придушити визвольний рух африканського населення. А сталося ось що. Якось уночі мавпи напали на португальський склад боєприпасів. Залізли туди і добре там «попрацювали» — розбили портативну радіостанцію, перемішали патрони з вибухівкою, озброїлися гранатами. На шум прибув військовий загін. Мавпи, як справжні бійці, почали кидати на них гранати... і португальці втекли.

ПО-СПРАВЕДЛИВОМУ

Мандрівник П. Говард під час подорожі по Новій Гвінеї дошкульно відчув, що таке дорожній кодекс цієї країни. Коли він ненароком зачепив своїм автомобілем папуаса, який раптом вискочив на дорогу, на нього напали родичі потерпілого і добряче нам'яли боки. Після тривалих переговорів із тубільцями справу залагодили так: мандрівник заплатив їм чималий штраф грішми і четирма козами. Проте папуаси частину грошей йому повернули, як відшкодування за побої, а на дорогу подарували йому свиню.

ВИПРАВДАВСЯ

Лає мати малого сина за те, що взуття вимазав у грязюку, та й приназує, дивлячись у вікно:
— Он собака побіг і то грязюку обминає.
А син і каже:
— Так він же босий.

Повідомив П. А. ЧИГИКАЛО із с. Покровське Дніпропетровської області.

ВАЖКУВАТО БУЛО...

Одного разу зустрілися два приятелі — Василь та Іван.
От Василь і запитує Івана:
— Чому ти так довго спиш?
— Та будильник зіпсувався, — відповів Іван.
— А ти з півнем уставай, — порадив Василь.
Через місяць знову зустрілися:
— Ну, як у тебе справи? — запитує Василь.
— Тепер усе гаразд. Але спочатку важкувато було привчити півня спати до обіду.

Повідомив П. М. БЕРДАР із с. Великий Бичків Рахівського району Закарпатської області.

ЗДОГАДАВСЯ

Народилася у бідняка дитина. От батько й попросив за хрещеного багатого сусіду, який мав велику пасіку.
Не минуло й тижня, як бідняк знову прийшов до багатія:
— Знаєте, куме, щось ваш хрещеник все «ме» та «ме» каже. Я спочатку не міг зрозуміти, чого йому треба, аж нарешті здогадався — меду хоче!

Повідомив Л. КОНОНОВИЧ із с. Красилівки Ставищенського району Київської області.

ДОПІК

Було це до революції. В хаті, яка дісталася після смерті батьків, жили два брати Грицько та Карпо. Брати через злидене життя сварилися чи не щодня. Одного разу досварилися до того, що Грицько виліз на стріху, підпалив та й кричить:
— Карпе, гаси свою половину, бо я свою палю. Піду жити до тещі, а ти ж її не маєш.

Повідомив А. І. ВОЛКОВ з м. Олександрії Кіровоградської області.

СОБАКА ЧИ КУРКА

— Тьотю! Скільки коштує оця ваша собака?
— Та чи ти сліпий? Це ж не собака, а курка.
— Бачу. Але я знаю, що ви за неї собачу ціну запросите.

Повідомив І. ЯНЕНКО з м. Полтави.

ПОКУШТУВАЛИ

Якось увечері зібралася компанія хлопців. Захотілось їм смачних яблук, і послали вони найменшого у садок діда Панаса.
Хлопець пішов, прадучись попід тинами. Та ось через якийсь час прибігає він до гурту, весь блідий із переляку:
— Ті-тільки з-заліз на яблуню, к-коли це х-хата «р-рип» у д-двері. Ви-вийшла лопата з хазяїном, та до м-мене. Я впав і бі-біжу, а в-він присів і з-за мною. Я-я бігом, бі-бігом, т-та тином по-під раком. А в-він м-мене догнав та з-задом п-по лопаті! Так я т-торбу погубив, а п-порожні й-яблука приніс!

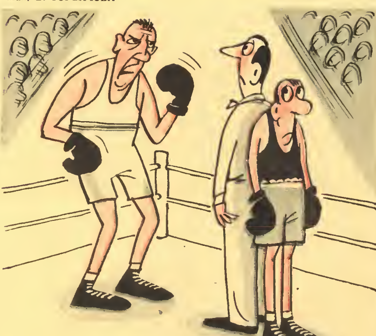
Повідомив І. Я. КАЛЮЖНИЙ із с. Луциківки Білопільського району Сумської області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Де він подівся?!

ПРОСИМО НА ДОРОЗІ...

...Чорти б вас бачили на порозі.

За таким принципом діють на Комісарівському заводі торгового машинобудування, що у Ворошиловградській області. В інструкції, яку додають до електроплиток «ЕП-4», пишуть:

«В случае неисправности конфорок..., устранить которые не предоставляется возможным, следует обратиться на завод-изготовитель для получения новых конфорок».

Так ось придбала таку інструкцію разом із плиткою Усть-Зеленська дільнична лікарня на Тернопільщині. І «в случае» не забарилося. І тоді, згідно з інструкцією, усть-зеленські медики звернулися на завод. Мовляв, так і так. Плитка ваша чудова. Тільки ось конфорки гарантійного терміну не дотягнули. Як ви самі добре знаєте, ремонту вони не підлягають. Тож просимо уклінно надіслати нам нові, бо викидати на смітття 160 карбованців якось незручно.

Та, виявляється, інструкція писалася тільки для покупця. А що стосується заводу, то вона для нього ні до чого. Тому замість обіцяних конфорок завод надіслав усть-зеленцям папірець:

«На ваше письмо сообщаем, что зл. конфорки на 2,2 кв. завод выслать не имеет возможности так как конфорки строго по фондам.

Нач. сбыта Л. И. Безкостая».

Словом, назад, рийдю, бо п'ятниця. Коли сватали — обіцяли, а висватали — хвоста показали.

Добре, що хоч папір на заводі — не фондовий. А то могли б і відповіді не дати.

Є. ДУДАР.

Я ВАС СЛУХАЮ...

ГУМОРЕСКА

На столі задзвонив один із трьох телефонів — зелений.

Директор зняв трубку і кивнув мені головою:

— Сідайте.

Я сів і став чекати кінця телефонної розмови.

Директор не квапився: уважно слухав, детально відповідав на чиїсь запитання, гнівався, запитував сам, обіцяв намилити шию.

Той, на другому кінці, теж, видно, нікуди не поспішав, бо охоче підтримував розмову.

Я запасся терпінням.

Директор закінчив розмову, але не зміг одразу переключитися на мене. На обличчі в нього ще блукала посмішка. Якусь хвилину він мовчки розглядав мене, ніби пригадуючи, хто я і чого мені треба, потім сказав:

— Та-ак...

Я відкрив рота, збираючись одним духом викласти, за чим прийшов, але задзвонив другий телефон — білий.

— Я вас слухаю, — сказав у трубку директор і відкинувся на спинку стільця, влаштовуючись зручніше.

Я зрозумів, що розмова затягнеться, і витягнув із кишені свіжу газету. Перечитав усі новини, поки директор звільнився.

Він знову страдницьки наморщив чоло, наче намагаючись щось пригадати, не пригадав і звернувся до мене:

— То на чому ми зупинилися?

Я набрав у груди повітря, але наготована фраза так і не злетіла з губ. Цієї миті задеренчав ще один телефон — червоний.

Директор ухопив трубку і, махнувши мені рукою, щоб я мовчав, довго слухав когось, підтакував, кивав головою, казав:

— Слухаю... Буде зроблено... Доповім...

Ця розмова вкрай виснажила нас обох, але й вона скінчилася.

Поклавши трубку, директор витер піт із чола і всю свою увагу зосередив на моїй особі.

— Ну, — сказав він і приготувався слухати. Вигляд у нього при цьому був, як у людини, що поспішає на поїзд, до відходу якого залишилась всього одна хвилина.

Та я вже не міг мовити й слова. Всі слова кудись поділися. Немов зачарований, я дивився на телефонні апарати і не міг відвести від них очей: котрий із них зараз задзвонить?

Директор постукував пальцями по столу і поглядав на годинник.

Напруження наростало. Я дивився на телефони й мовчав.

Директор вирішив, що я глухонімий, і почав розпитувати мене щось на мигах.

Та я нічого не встиг зрозуміти. Задзвонили телефони. Всі разом.

Директор приклав дві трубки до вух, третю подав мені:

— Потримайте.

Я обережно опустив трубку на стіл і навшпиньках вийшов із кабінету.

Перечекавши трохи, я прямо з приймальні набрав номер зеленого телефону і відразу почув у трубці знайоме:

— Я вас слухаю...

Нарешті!

Віталій КОВАЛЬ.

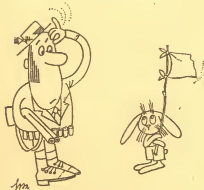
Без слів.

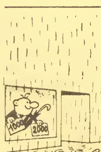

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Без слів.

Без слів.

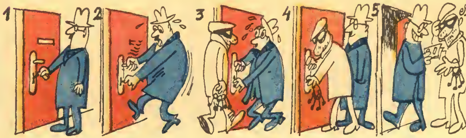

Без слів.

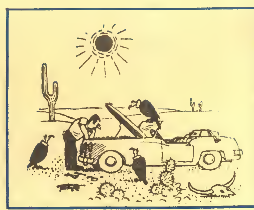

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Друже Перче!

Яка пісия буде найлопулярнішою у иовому році — судити не беремося. Але про себе сказати можемо — для нас це буде «Утолтала стежечку через яр». А виходимо ось із чого.

Два роки тому ми лоселилися у будиику № 136 по вулиці Дадугіна. Звісио ж, одразу влорядкували лодвір'я, розбили газони, лосадили дерева. Та за иашим будииком є три гуртожитки — трестів «Нафтогазбуд», «Прикарлатжитлобуд», «Облрембуд». Як бачиш, Перче, всі вони — «буд», але дороги до гуртожитків досі збудувати не можуть. Їздять через наше подвір'я. Нема у иас телер уже иі газоиів, ні дерев. Є глибокі і довжелезиі вибоїии. Ще трохи — і леред будинком буде слравжній яр. Ото иам і доведеться толтати через иього стежечку.

Може, тоді до нас иавідаються і працівиики Іваио-Фраиківської міськради, яких ми ие одним листом залрошували в гості, а оце, користуючись иагодою, ще раз запрошуємо.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ № 136 по вул. Дадугіна.

м. Івано-Франківськ.

Чули ми, що ти збираєшся в гості до нас, оиуфріївчан. Так от, хочемо тебе застерегти: дивися, щоб, ие лриведи гослоди, ие став ти лорушником кордону.

Якого?

А звичайного. Укріллеиого за всіма лравилами.

Діло в тім, що Оиуфріївський райои Кіровоградської області межує з Кремеичуцьким районом Полтавської області. А одне із кременчуцьких сіл — Роєво — розташоваие так, що шляхи між кількома иаселеними луиктами Оиуфріївського райоиу лроходять саме через иього. Щоб иіхто із «чужоземців» ие їздив через село Роєво, иаші кремеичуцькі сусіди і обгородили «свій» шлях з обох боків залізобетониими стовлами.

Так що, коли ти, Перче, і слравді надумав до иас лриїхати, то завчасно лодбай про візу. А то, боїмося, ие уникиути тобі прикордоииого інциденту.

В. ЗАБІГАЙ,
голова районного комітету народного контролю.

Онуфріївський район
Кіровоградської області.

Хочу в иовому році лоділитися з тобою радістю. А радість та охолила меие тому, що я телер охоллеиий газифікацією. Як і все наше село Поториця та багато інших сіл Сокальського району. Уявляєш, яка красота! Підиосиш до газової ллитки сіриика — і вари собі борщ, смаж яєчню. Щоправда, леред цим треба до ллитки підключити балои із газом. Але це, звісио, дурничка. Бо сокальська газозалравочиа стаиція зиаходиться від иашого села за тисячу метрів.

Одиак із цією дуриичкою виходить, даруй иа слові, якась дуриица: машина з балоиами иіяк ие може лодолати цієї відстаиі. Коли я лоцікавився иа стаиції, в чім річ, то мені поясиили, що в иашому селі має бути виділеиий колгоспом слеціальиий слюсар, який ловииеи збирати балоии, залравляти їх та розвозити хазяям.

Отож ми зараз бігаємо ло селу та шукаємо того слюсаря. Поки що, лравда, ие зиайшли. Так само бігають у лошуках тих слюсарів та автомашин колгослники сіл Лучиці, Кияжого, Фусова та інших. А от керівиики колгослів, які доловіли лро охоплення иас газифікацією, ие те, що ие бігають, а й лальцем ие ловорухнуть, щоб розв'язати лроблему доставки балоиів. То чи ие міг би ти, любий Перче, доломогти їм розворушитися!

К. ТИБЕЛЬ.

с. Поториця
на Львівщині.

ЯК позбутися ЖИВОТА

(ПОРАДА ДЛЯ ТИХ, ХТО МРІЄ СТАТИ СТРУНКИМ І ПІДТЯГНУТИМ)

Сучасна медицина, як уже встановлено, знає декілька рецептів, як схуднути. Зокрема — при допомозі моркви, бурячка (звичайно, столового) і кожуха. Останній — дуже ефективний спосіб: дістаєте добрячого кожуха (де саме — це вже ваша турбота), у спортмагазині — дитячу скакалочку, приходите додому, одягаєте костюм (бажано новий), потім фуфайку (не обов'язково нову), а поверх цього уже кожух. Одягли і починайте підстрибувати. Через скакалочку. На перший день рекомендується не більше години, на другий — дві, і так відповідно до безконечності. Живота і все те, що у вас зайве, як рукою зніме.

Є скептики, які не вірять цим щиросердим порадам. Ті одразу біжать до лікаря.

— Лікарю, хочу схуднути.

— Діставайте путівку, їдьте на курорт.

Скептик (на те він і скептик), звичайно, сумнівається і їде до іншого медичного світила.

— Докторе, хочу скинути живота.

— Треба побільше ходити, — каже доктор медичних наук.

Як же воно так, думає той, що вічно сумнівається, і біжить до третього.

— Професоре, як же воно так?! Був в одного, каже — на курорт їдь. Пішов до другого — радить ходити пішки. Кого ж слухати?

— Слухайте мене: діставайте путівку і йдіть на курорт пішки.

Порада, чесно кажучи, непогана. Але в порівнянні з нашою — ніщо. Мабуть, саме тому ніхто з вас її не сприймає, бо на курорт пішки поки що ніхто не ходив. Всі літають чи їздять.

Хочете поїхати й ви? Поїхати і схуднути. Чи можливий такий варіант? Цілком. Завдячуючи сучасним залізничникам (залізничникам, а не лікарям) це можна поєднати. Можна і їхати, і побувати на курорті, і схуднути. Ще й добре.

Як же це робиться? Простіше, ніж дістати путівку в санаторій. Перш за все йдете на вулицю Пушкінську (це у Києві), у касу попереднього продажу квитків і в довідковому бюро довідуєтесь, які на літній сезон, включаючи сюди й «бархатний», є поїзди. Вибирайте, не задумуючись будь-який із них. Не біжіть ні до яких віконець, не цікавтесь ні в кого, чи є на ті поїзди квитки чи нема. Все одно вам ніхто цього не скаже, табло теж тут ще не вивісили. Ставайте в чергу і скидайте вагу. Краще, ніж під кожухом і фуфайкою. Через годину, через дві — то немає принципового значення — біля віконця. Добралися.

— Квитки на поїзд Київ — Новоросійськ, номер 181, на таке-то число є?

— Нема. Ні купейних, ні плацкартних. На це число всі продані.

Ясно. Вважайте, що за цей день ви пару кілограмчиків живої ваги скинули. Стільки ж скидаєте наступного дня, коли, висолопивши язика, бігаєте по своїх знайомих, які мають своїх знайомих у касах чи в управлінні залізниці.

Квиток, нарешті, у вас. Ви, полегшено зітхаючи, сідаєте в омріяний вами 181 поїзд*. Вагон вам нагадує чимось тендер паровоза, в якому щойно закінчилося вугілля і залишився один антрацитний пил. Але ви щасливий, що все ж дістали квиток. Новий костюм (літній) уже на курорті здасте в хімчистку. Головне не нервувати. Від цього хоч і худнуть, але це не на користь здоров'ю. Нерви потрібно берегти, як і чоловіків. Газети вчать.

Не дивуйтеся, коли раптом помітите, що ви один, як палець, на все купе, і вас не більше десятка на весь вагон. Не згадуйте касирку із Пушкінської, не цитуйте: «На це число всі квитки продані». Це залізнична таємниця. Вічна. Її ще ніхто не розгадав. Не розгадуйте і ви. Краще беріть сумнівної чистоти без пломб простирадла і лягайте. На всі запитання у сезонних, як і ці поїзди, провідників відповідь одна:

— А ви що хотіли?! Це додатковий!

— Ресторан?

— Ви, що? Кажу ж, додатковий.

— А буфет?

— Та поїзд же додатковий. Що ви морочите мені голову?!

— А чай хоч носитимуть?

— А хто його носитиме? Ви? У додатковому поїзді один провідник на два вагони.

Лягаєте, намагаючись заснути під стукіт коліс «додаткового». Не спиться — під ложечкою смокче, живіт утягує. Підводитеся.

— Скажіть, — до провідника, — а де він хоч довгенько стоїть?

— А хто його зна. Це ж додатковий. Ми поза всякими графіками. Тільки з'явимося на пероні і тієї ж миті щезаємо. Не надумайтесь вискакувати...

— А як же десь поїсти? — ледь видавлюєте ви, уже наступного дня, коли поїзд повз станції пролітає, як метеорит, то через Дніпропетровськ, то через Запоріжжя. Ні морозива, ні води ви не встигаєте купити. По-перше, на перонах станцій його майже нема, по-друге, поїзд ваш — додатковий.

Никаєте по вагону. Провідник на вас співчутливо дивиться і посміхається. Ви не витримуєте, біжите в те місце, де є дзеркало. Тепер ви дивитеся самі на себе.

— Схуд, — кажете дзеркалу, — і дуже. Заріс. Хоча б одна розетка на весь вагон. А то вигляд, як...

Не договорюєте. Поїзд притишує ходу.

— Переходьте на фрукти і воду, — гукає дотепник-провідник. — А то до Феодосії не довезу.

— Де ж ті фрукти?

— Висувайте голову у вікно, якщо відчините, і гукайте перекупок.

Налиті південним сонцем фрукти у вас. Де їх помити у додатковому? Відповідь одна. Абстрактна: там, де всі миють.

І от ви на довгожданому курорті. Злі, худі і, як хіппі, зарослі. Голіться і припадайте до чергової страви. Їжте, забувши рекомендацію лікаря і дієту. Їжте. Не бійтесь. Якщо ви взяли й назад квиток на додатковий поїзд, то, поки доберетеся додому, весь отой жир додатковий поїзд, як корова язиком, злиже. Прийдете стрункий, худий і підтягнутий, мов хорт. Мимоволі бігати почнете. А за те залізничникам дякувати треба. Навіть у письмовій формі. Хай щось і їм на згадку залишиться. Це ж завдячуючи залізничникам, а не лікарям, ви по-справжньому схудли. Що ті лікарі в порівнянні із залізничниками?! Темнота!

Олег ЧОРНОГУЗ.

P. S. Дочитавши оцей фейлетон, читач здвигне плечима і скаже: «А чи автор часом не того?!. Чого це він серед зими про курортний сезон пише?» «А того,— відповість автор, що влітку про це писати буде пізно». Проблема з додатковими поїздами — вічна. Може, хоч у новому році в цій справі якісь зміни відбудуться. У кращий бік, зрозуміло. Надіємось, залізничники про це Перець теж своєчасно повідомлять. Щоб ми встигли ще до початку хоча б «бархатного» сезону майбутніх «дикунів» і «путівочників» порадувати.

* Якщо сядете у поїзд 199 — Київ — Феодосія, то теж не помилитеся — ефект буде той самий (а в т.).

Передбачливий кавалер.

ТУТ ПІДІЙШОВ КІНДЗЮЛІС...

Зустрілись друзі, згадали роки дитинства. Один зауважив:

— А ти чув! Вітулас став критиком!

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— То й не дивно. Він ще у школі не любив книжок.

* * *

Студенти у тролейбусі голосно розмовляють.

Тут підійшов Кіндзюліс і зауважив:

— Тихо! Тут вам не лекція.

* * *

— Може, знаєте, що треба робити, щоб не осміятися!

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Полисіти.

* * *

— Що таке етикет!

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Уміння позіхати із закритим ротом.

Переклав з литовської Григорій ДЕМЕНОК.